

vi jo alle sammen gøre. Hvis man slår efter, hvor mange gange ordet klima blev anvendt i den forrige statsministers – altså den første Rasmussens – sidste åbningsredegørelse til Folketinget, tror jeg, at man finder et stort rundt nul. Det står jeg da ikke her og trækker frem som et eksempel på, at Socialdemokratiet så slet ikke keredede sig om den klimapolitiske dagsorden for 7-8 år siden, men måske bare som et udtryk for, at tiderne skifter, og det gør udfordringerne også.

Med hensyn til det andet spørgsmål om, hvori forskellen består, så består forskellen i, at danskerne skal have en forskudsregistrering sendt ud her i efteråret, og det får de så også, fordi der er et flertal, der vedtager en skattelov. Så kan de i øvrigt sidde derude og bide negle ved tanken om, hvordan den ville se ud, hvis nogle andre kom til.

For så vidt angår de internationale forhandlinger i København i december, må man sige, at dansk politik selvfølgelig spiller en rolle, men den måde, dansk politik kommer til at spille en rolle på, er gennem klima- og energiministerens og min evne til at kunne facilitere et internationalt samarbejde om at nå en aftale. Det bliver ikke på, om Folketinget inden da har vedtaget en revision af den danske klima- og energipolitik. Det er ikke tilfældet.

Nu er vi værter ved det her møde i København, og det er godt, for det giver os samtidig anledning til at brande Danmark og fortælle en masse om det danske eksempel. Men sandheden er jo, at hvis ikke det topmøde fandt sted i København, så fandt det sted et andet sted, og det er jo ikke adressen på topmødet eller de politiske beslutninger, der er truffet i det nationale parlament, hvor topmødet holdes, der vil være udslagsgivende for, om der kommer en aftale eller ej. Også her tror jeg, at vi skal passe på, at vi ikke puster os unødigt op.

Kl. 14:51

Formanden:

Tak til statsministeren. Der er ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger.

Jeg håber, det er energisparepærer, der sidder i de røde lamper, for de røde lamper har altså lyst hele tiden ved næsten samtlige ordførere. Det er o.k., for der skal også være plads til debatten, jeg siger det blot. Jeg håber så, at det er et sted, hvor vi ser energisparepærer.

Men nu er det så klima- og energiministeren, der har ordet, værsgo.

Klima- og energiministeren (Connie Hedegaard):

Tak for det, formand.

Regeringen skal være lydør, sagde fru Anne Grete Holmsgaard i sit første indlæg. Det er regeringen også. Det er regeringen i forhold til hele det omgivende samfund, i forhold til erhvervslivet, i forhold til græsrodsorganisationerne, i forhold til hele civilsamfundet i Danmark; det lægger vi faktisk meget vægt på, i øvrigt også i forberedelserne op til topmødet i København. Vi er det også i forhold til oppositionen. Det er f.eks. derfor, vi bruger rigtig meget tid sammen med blandt andre fru Anne Grete Holmsgaard i energiforligskredsen. Vi er lydørre, og der kommer somme tider også rigtig gode resultater ud af at være det.

Er det sidste kulkraftværk bygget i Danmark? spørger fru Anne Grete Holmsgaard så. Jeg kan sige, at jeg eller regeringen i hvert fald ikke har planer om at bygge nogen. Det sidste kulkraftværk, der blev bygget i Danmark, blev planlægningsmæssigt og idemæssigt påbegyndt under SR-regeringen i begyndelsen af 1990'erne, og det blev indledt, indviet, af samme SR-regering i slutningen af 1990'erne. Vi har ikke planer om det. Men når jeg jo så alligevel er nødt til at sige, at hverken fru Anne Grete Holmsgaard eller jeg med et tusind procents sikkerhed kan sige, at vi aldrig nogen sinde en eller anden gang; f.eks. i 2020'erne, kunne komme i en situation, hvor det var nødvendigt, så er det, fordi jeg gerne vil afvente Klimakommissionens samlede rapport. For tænk nu, hvis der er masser af ting, vi kan, når vi når frem til 2030 og 2040, men at alle værkerne stod og var forældede en eller anden gang i løbet af 2020'erne, uden at vi havde noget at sætte i stedet. Jeg ved ikke, om det teoretisk kunne komme til at forholde sig sådan. Det er jo derfor, vi beder Klimakommissionen om at løse den meget, meget svære opgave og ikke bare slynge et årstal ud eller sige, at man nok tror, og at man håber, og at det kunne være rigtig rart, hvis det var sådan, men helt præcis spørge: Når vi vil være fossilfri, hvordan kommer vi så derhen; hvad skal der helt præcis til? Jeg kan i øvrigt sige til fru Anne Grete Holmsgaard, at Danmark ifølge regeringens planer, hvis man følger dem, i 2020 faktisk vil bruge næsten en femtedel mindre fossile brændsler, end vi gør i dag. Så det er jo ikke, fordi emnet ikke optager os, og det er ikke, fordi vi ikke allerede er på den vej.